

‘Mama, papa, waar zijn jullie? Help me toch!’ Ik roep al een hele tijd, maar niemand hoort me. Ik probeer mijn handen te bewegen, maar dat lukt niet. Ze zijn stijf van de kou die door de kieren in de wand binnendringt. Als ik bang ben en tegen mama aan kruip, dan rol ik me altijd op tot een bolletje. Dat heb ik nu ook gedaan, alleen is mama er niet. Mijn mama ruikt altijd zo lekker. Hier stinkt alles. Op de harde, kriebelende matras liggen geen lakens en ook geen kussen. Ik zou zo graag ergens tegenaan kruipen en me ergens mee toedekken. Ik heb het zo koud. Voorzichtig trek ik mijn benen op, maar dat doet ook pijn. Ik heb kramp in mijn maag en mijn keel is kurkdroog. Wat hebben ze met me gedaan? ‘Mama, help me toch. Haal me hieruit! Alsjeblieft? Ik wil naar huis!’ roep ik zo hard ik kan en dan moet ik hoesten. Mijn keel brandt. Ik hoor de hele tijd al iets ritselen onder het bed. Ik probeer mezelf wijs te maken dat het lieve kleine muisjes zijn, maar het zijn vast smerige ratten. Ik heb een keer stiekem een horrorfilm gekeken en daar waren ratten die wachtten tot iemand in slaap was gevallen en toen aan zijn tenen gingen knabbelen.

Ineens hoor ik gemorrel aan de deur. Komt er iemand? Gisteren hebben ze mijn haar kort geknipt en toen heb ik heel lang moeten huilen. Mijn mooie rode haar. Als ik met mijn hand over mijn hoofd ga, voel ik die leegte op de plek waar een haarlok is weggehaald.

Er is iemand die mij eten komt brengen. Soms is het wel lekker, hamburgers bijvoorbeeld, en ik krijg er water bij en soms sap of cola. Het is altijd dezelfde man die het komt brengen. Hij is bijna net zo groot als papa, maar draagt donkere kleren en heeft een muts met gaten op zoals bij misdadigers op televisie. Hij stinkt heel erg uit zijn mond en mompelt allemaal onsamenhangende dingen die rijmen, net

als in een gedicht.

Ik geloof dat het een man is, maar dat weet ik niet zeker. Mama's schoonmaakster is ook zo groot en heeft een brede rug. Ik wil naar huis, naar mama en papa en Bobo.

Ik ben zo alleen! Er komt nog iemand aan, ik hoor de voetstappen dichterbij komen.

DAG 1

Met een klap kwamen de wielen op de grond neer. Maja schrok wakker, ging rechtop zitten en keek naar haar bijna volwassen zoon Bono. Hij wreef slaperig in zijn ogen. Het ovale raampje van de jumbojet was bezaaid met regendruppels, ze zag de waterfontein van een auto die met hoge snelheid naast de landingsbaan reed. Ze was weer in Amsterdam. Na drie maanden down-under was het tijd om de werkelijkheid weer onder ogen te zien. Met één hand schakelde Maja haar mobieltje in, en met de andere hand stopte ze in loom vakantietempo de spulletjes in haar tas. Ze voelde zich goed, alleen een beetje moe van de vierentwintig uur in het vliegtuig, en ze hoopte maar dat ze weer de oude was en het verleden achter zich kon laten. Daar zou ze snel genoeg achter komen. Ze deed even haar ogen dicht, toen begon haar mobieltje driftig een paar keer achter elkaar te piepen.

‘Daar gaan we weer,’ verzuchtte Bono. Hij rekte zich uitvoerig uit, voor zover de beperkte ruimte dat toeliet.

Met een glimlach klikte Maja de berichten tevoorschijn, las, tikte een paar keer meteen een antwoord en wiste weer andere berichten. Bij een whatsapp van haar beste vriendin Tina bleef ze even hangen. Er was iets met de formulering.

‘Kom op nou, we moeten uitstappen. Of wil je soms nog blijven zitten?’

‘Ik kom,’ zei ze, en ze stopte de telefoon in haar zak en even vergat ze het bericht.

‘Ik weet niet meer wat ik moet doen.’ Tina snikte. Haar lange rode haar had ze met een elastiekje in een warrige paarden-

staart bijeengebonden, ze had donkere wallen onder haar ogen, haar wangen waren ingevallen en het was duidelijk dat ze in geen tijden een oog had dichtgedaan. Van haar gewoonlijk zo verzorgde verschijning was niet veel meer over. Haar jeans slobberde om haar smalle heupen en in de grote witte coltrui leek ze net een zielig vogeltje. Ze maakte een onrustige indruk en rilde een beetje. Begrijpelijk, want sinds twee dagen was haar nichtje spoorloos verdwenen.

Maja keek haar aan, onderdrukte een gaap en streek en passant haar donkere haar uit haar gezicht. Ze zag de koffers, die nog altijd in de woonkamer stonden, wachtend om te worden uitgepakt. Ze legde voorzichtig haar hand op Tina's schouder.

‘En nu dreigt mijn nieuwe baas bij het parket Midden-Nederland me ook nog van de zaak te halen omdat mijn onpartijdigheid in het geding zou zijn. Maar dat wil ik niet! Ik heb toch ook mijn verantwoordelijkheid?’ zei Tina opstandig.

Maja knikte. In het vliegtuig had ze zich nog heilig voorgenomen de alledaagse stress slechts mondjesmaat weer in haar leven toe te laten en de rustpauze waar ze zo hard aan toe was geweest nog wat te rekken. Maar nadat Tina haar het hele verhaal had verteld, wist ze dat ze meteen aan de slag moest. Niemand had het haar nog gevraagd, maar ze had al besloten de zaak op zich te nemen. Met haar succesvolle tv-programma *Opgelost!* had ze samen met haar team de afgelopen jaren al meerdere actuele zaken en cold cases weten op te helderen.

Ze pakte de donkergroene map met alle informatie over de vermissing van het kind en begon erdoorheen te bladeren. Tina liep door de kamer te ijsberen. Nadat ze alles snel had doorgelezen, deed ze de map peinzend weer dicht. Tina's nichtje Alexia was negen jaar oud, een knap meisje met net zulk lang rood haar als haar tante en groene ogen. Op de dag van haar verdwijning droeg ze een lichtblauwe parka, een spijkerbroek, een blauw baseballpetje en donkerblauwe sportschoenen. Na school was ze met haar beste vriendinnetje mee naar huis ge-

gaan. Daar hadden de meisjes eerst in de kamer van het vriendinnetje wat op het internet zitten surfen, toen hadden ze een ijsje uit de diepvries gepakt en dat op het terras voor de woonkamer in de oktoberzon opgegeten. Tegen zes uur was de grote broer van het vriendinnetje met zijn vrienden naar huis gekomen. De jongens hadden de meisjes van het terras gepest en Alexia was op haar knalrode fiets vertrokken. Ze had een hekel aan die jongens. En zoals altijd als ze op haar fiets op weg ging, had ze haar moeder een sms'je gestuurd.

Maar ze was niet thuisgekomen.

Tussen halfacht en kwart voor negen hadden haar ouders de route meermaals afgezocht, lopend en op de fiets, en ze hadden al haar andere vriendinnetjes gebeld, maar het negenjarige meisje leek van de aardbodem verdwenen. Even voor negen uur, toen het al geruime tijd donker was, schakelden ze de politie in. Die had de vermissing meteen serieus genomen en was een grootschalige zoekactie gestart. Ouders, vrienden en de hele privéomgeving van het meisje waren ondervraagd. Aanvankelijk had het weinig opgeleverd, alleen het gegeven dat Alexia voor het laatst gezien was voor het huis van het vriendinnetje. Een oudere meneer had net zijn hond uitgelaaten en haar boos zien wegfietsen. Een van de jongens had haar iets nageroepen, maar dat had de man niet kunnen verstaan.

Op de korte route tussen Raboes en de Tafelbergweg in Blaricum liep het spoor dood. Dankzij de opnames van een paar particuliere bewakingscamera's had de politie haar later nog tot aan een bepaald punt kunnen volgen.

Maja kende het meisje maar vaag. Een intelligent, vrolijk kind, opvallend zelfbewust voor haar leeftijd, open en beleefd. Even was ze blij dat Bono al volwassen was, dit soort zorgen hoefde ze zich niet meer te maken. Maar meteen schaamde ze zich voor het feit dat ze alles weer eens op zichzelf betrok. Geconcentreerd las ze verder.

Alexia was de oogappel van haar ouders, die haar pas na ja-

renlange pogingen en meerdere dure ivf-behandelingen hadden gekregen.

‘Het is toch nauwelijks te geloven dat vrijwel niemand haar heeft gezien? Het was nog licht toen ze bij dat vriendinnetje wegreed. We hebben alle omwonenden ondervraagd en er is meteen een amber alert afgegeven, maar zonder enig resultaat,’ vertelde Tina en ze ging eindelijk weer zitten.

‘Blaricum, dat is toch een soort villawijk in het Gooi?’ vroeg Maja met een blik op haar vriendin.

‘Ja, maar er fietsen daar altijd zoveel kinderen, het is er eigenlijk heel veilig. Er zijn meerdere beveiligingsbedrijven die op onregelmatige tijdstippen hun rondes rijden – preventie om mogelijke inbrekers af te schrikken.’

‘Juist ja. En die hebben ook niks gezien?’

‘Nee. De verhoren hebben tot nu toe niets opgeleverd. We weten alleen met zekerheid dat ze daar is vertrokken, omdat we naast de getuigenverklaring van die oudere meneer ook een paar camerabeelden hebben. Maar wat mij vooral angst inboezemt is dat er de afgelopen jaren in een omtrek van zo’n een, twee kilometer al twee vergelijkbare gevallen zijn geweest. Een meisje van tien en eentje van twaalf zijn in dezelfde buurt verdwenen. Het tienjarige meisje was onderweg naar tennisles, dat van twaalf naar een feestje waar ze nooit is aangekomen. Ze zijn geen van beiden gevonden, dood noch levend.’

‘Ook niet hun fiets of andere spullen?’

‘Nee, helemaal niets. Gisteren is er ergens in de bosjes een haarspeldje gevonden dat vermoedelijk van Alexia was, maar het is zo’n ding dat bijna alle meisjes van die leeftijd dragen. DNA-onderzoek moet uitwijzen of het inderdaad van haar was. Ik heb de dossiers voor je meegebracht.’ Tina haalde een stapel papieren uit haar tas. ‘Dat zijn uiteraard kopieën,’ voegde ze eraan toe.

‘Hm,’ bromde Maja en ze bekeek ze even. ‘Als ik je goed be-

grijp...' Ze streek met haar linkerduim over haar rechterwijsvinger.

'Ja,' viel Tina haar in de rede, 'ik zou het fijn vinden als je dit allemaal zou kunnen doorlezen. Misschien zie jij een samenhang die wij tot nu toe over het hoofd hebben gezien. Hopelijk kun je je medewerking voorlopig wel voor jezelf houden. Ik mag je hier niet zomaar bij betrekken. En ik heb gevraagd om Bert Hazenkamp en Monique Winter op de zaak te zetten, de twee hoofdinspecteurs uit Amsterdam. Ik weet hoe zij werken.'

Maja keek haar verbaasd aan. Zo eenvoudig was het niet om mensen van een andere eenheid op een zaak te zetten, dat leidde geheid tot gezeur over competenties.

'Laat maar,' zei Maja zacht. Ze glimlachte zwakjes tegen Tina en streek met haar hand over haar rug. Ze kon alleen maar vermoeden hoe kapot Tina hiervan moest zijn. Zelf had haar vriendin nooit kinderen gekregen en ze adoreerde de dochter van haar zus gewoonweg.

'Je weet hoe ze zijn. En in Utrecht, op mijn nieuwe parket, is het al niet beter.'

Maja had met haar televisieprogramma in het verleden al een paar zaken opgelost waar Bert ook aan had gewerkt, de laatste keer was een paar maanden geleden, maar daar wilde ze nu niet aan denken. Ze was blij dat ze door de lange reis naar Australië wat afstand had gekregen.

'Ik heb mijn zus beloofd dat ik Alexia zal vinden en de zaak zal oplossen.'

'Dat is nogal wat,' reageerde Maja bezorgd. Ze wist maar al te goed hoeveel misdaden onopgelost bleven.

'Ik weet het, maar er is me veel aan gelegen die belofte niet te breken,' zei Tina zachtjes en ze stond abrupt op. 'Ik kan nu maar beter gaan. Ik kom er zelf wel uit.'

Maja ging op de bank zitten en begon te lezen. Haar vermoeidheid was verdwenen, haar nieuwsgierigheid gewekt. Ze

las geconcentreerd, maakte een paar keer een aantekening, bekeek op Google Earth de omgeving en volgde de route met de cursor. Het was een villawijk met veelal grote huizen, landhuizen met rieten daken en afzichtelijke bungalows uit de jaren zeventig die allemaal op vrij grote stukken grond stonden. Het soort luxe idylle zoals bekend was van *Gooische Vrouwen*. Als iemand hier een kind van een fiets trok en naar zijn eigen tuin meesleepte, was het zonder meer mogelijk dat niemand dat zag. Alleen moest het ook geruisloos gebeuren, want het hartverscheurende gekrijs van een bang kind zou zelfs de verst afgelegen burens opvallen. Maar misschien had Alexia niet om hulp geschreeuwd, misschien kende ze de dader en was ze argeloos met hem meegegaan, of misschien had iemand haar verdoofd en onopgemerkt naar een huis gedragen.

Maja bleef een tijdje roerloos met opgetrokken benen op haar zachte bank zitten, maakte nog wat aantekeningen en stond toen abrupt op. Ze pakte de dossiers van de twee andere vermiste meisjes van de keukentafel, overwoog even of ze een espresso zou nemen en zette het Nespresso-apparaat aan, vulde het waterreservoir en ging op zoek naar capsules. In de onderste la van de keukenkast lag nog een aangebroken verpakking. Ze staaarde er een tijdje naar, merkte dat haar ogen vochtig werden en dat ze haar schouders optrok. Weer zo'n moment, dacht ze verdrietig. Ze miste Brad. Ze had de afgelopen weken krampachtig geprobeerd haar verdriet een plek te geven, maar zo eenvoudig was dat niet. Ze had veel gelezen over rouwverwerking en één zin was haar in het bijzonder bijgebleven: 'Verdriet is ontheemde liefde.' Ze wiste de tranen weg en glimlachte flauw. Inderdaad, haar liefde had geen thuis meer.

Vastberaden duwde ze met haar voet de la dicht. Ze moest eindelijk eens ophouden bij de minste of geringste herinnering aan Brad vochtige ogen te krijgen. Tegelijkertijd wist ze dat dat nog lang zou duren. Ze haalde haar neus op en wacht-

te tot het hete water zich door het espressomaassel had geperst. Met het kopje in haar hand liep ze terug naar de bank, trok een vestje aan en sloeg toen het tweede dossier open, dat over de verdwijning van Karin, het twaalfjarige meisje. Ze was destijds om acht uur 's avonds van huis vertrokken; ze woonde niet in de villawijk, maar aan de andere kant van de A1 in een klein rijtjeshuis. Ze was dolgelukkig geweest omdat ze was uitgenodigd voor het feestje van de jongen op wie ze smoorverliefd was. Ze had lang bij haar moeder moeten zeuren voordat ze er alleen op de fiets naartoe mocht. Ze hadden afgesproken dat ze om middernacht met de auto zou worden opgehaald. Pas toen haar moeder 's nachts na lang wachten voor het huis uiteindelijk had aangebeld, realiseerden de aanwezigen zich dat Karin nooit op het feestje was verschenen.

Een gruwelijke samenloop van domme toevalligheden, waardoor kostbare tijd verloren is gegaan, dacht Maja en ze dronk haar espresso op. Ze rilde even toen ze erover nadacht. Uiteraard had de politie ook destijds meteen alles in het werk gesteld: er was een internationaal opsporingsbericht uitgegaan naar alle Schengenlanden, het leger had de hele omgeving uitgekamd, helikopters met infraroodcamera's hadden rondgecirkeld, er waren speurhonden ingezet – maar er was geen enkele aanwijzing gevonden over waar het kind door een mogelijke dader was opgepakt.

Een paar weken later had de recherche het onderzoek op een laag pitje gezet. Twee jaar later, toen het tienjarige meisje verdween, werd het nieuw leven ingeblazen. Hoewel meerdere ervaren rechercheurs zich intensief met beide zaken hadden beziggehouden, waren ze er niet in geslaagd wezenlijke overeenkomsten te vinden. Maja herinnerde het zich weer. Ze had zelf zonder succes onderzoek gedaan en de zaken in haar programma behandeld. Vreemd genoeg waren er ook van de kijkers helemaal geen bruikbare tips of aanwijzingen gekomen.

Ze ging rechtop zitten, staarde even in haar koffiekopje en sloeg het eerste dossier weer open. Er was haar iets opgevallen.

★ ★ ★